

met elkaar, van gesprekken die duurden tot de maan kwam kijken. Het leek mij zo saai om iemand naast je te hebben die daar niet van hield. Ik was nog geen zeventien. Eigenlijk zou ik mij nog niet zo heel veel zorgen hoeven maken over dit onderwerp. Toch wist ik ook dat het niet meer zo lang zou duren voor ik dat wel moest doen. Ik las vaak boeken en misschien was dat wel de reden dat ik zo vaak droomde over dit romantische leven. Misschien zou ik eens een keer een eng boek moeten gaan lezen. Zodat ik zou beseffen dat het leven niet altijd perfect kon zijn.

Op een ander moment was het dan weer een dag waarop ik mij nergens druk om maakte. Ik maakte grapjes met Sadi, ik stoeide en speelde met Mullie. Ik rende als een kleuter over de plantage en jatte koekjes uit de keuken. Dan voelde ik mij weer een klein meisje. Trouwen leek dan zo vreselijk ver weg en het leven was een feestje.

Het was ook altijd weer een verassing hoe ik mij voelde als ik wakker werd. Gelukkig was ik meestal vrolijk. Mijn soms wat humeurige stemming lag aan mijn leeftijd, zei mama. Ik begreep totaal niet wat ze daarmee bedoelde. Als ik haar dat vroeg, dan zei ze plagend dat het tijd werd dat ik ging trouwen. Van dat antwoord werd ik niet vrolijker.

Toch was ik best wel gelukkig, geloof ik, mijn ouders hielden van mij. Mijn broers waren hoofdzakelijk irritant. Dit was waarschijnlijk ook omdat ze van mij hielden. Ik leefde een rustig en beschermd leven op onze plantage en er was vrijwel niets waar het mij aan ontbrak. Oké, de nodige spanning af en toe of een paar echte vriendinnen. Vriendinnen waar ik mee kon kletsen over dingen waar ik met anderen niet over kon kletsen. Niet de leeftijdsgenoten die ik af en toe zag bij bezoeken. Je kunt helaas niet alles hebben. Soms was ik ook wel verdrietig. Ik voelde mij dan zo alleen dat ik het liefst gillend van de plantage weg wou rennen. Op de momenten dat ik mij verdrietig voelde, vaak zonder aantoonbare reden, ging ik wandelen. Meestal liep ik dan een stuk de bossen in. Dat hadden mijn ouders liever niet, maar de oude bomen en het geluid van de vogels gaven mij rust. Soms sloeg ik mijn armen om een oude boom en wenste dat hij mij verhalen kon vertellen over wat hij al die jaren had gezien. Er was nooit een boom die mij antwoordde al leek hij soms te fluisteren: het komt goed, Sara.

HOOFDSTUK 2

In gedachten verzonken schommelde ik zachtjes wat heen en weer en verlangde naar de koelere avondlucht. Opeens werd ik opgeschrikt door het gekrijs van een slavin die met de armen wild zwaaiend op ons huis afrende.

‘Help, help dan toch,’ schreeuwde ze. Struikelend kwam ze dichterbij en ik zag de paniek in haar ogen. ‘Kookhuis, ongeluk,’ stamelde ze huilend en ik begreep al snel dat er blijkbaar in het kookhuis iets vreselijk mis was gegaan.

In het kookhuis werden de rietstengels tussen grote rollers geplaatst. De slaven kookten het uitgeperste sap in een grote kookpot. Het persen en koken was zwaar en gevaarlijk werk. Het gebeurde regelmatig op suikerplantages dat er iemand gewond raakte of overleed.

Ik rende naar binnen om Marcel te halen. Marcel was een mulat, er was mij door Sadi verteld dat zijn vader blank was. Hierdoor had hij een lichtere huid dan onze andere slaven. Marcel was nog erg jong toen ik op de plantage kwam maar hij woonde altijd bij ons. Marcel was een huisslaaf en zorgde voor de klusjes in en rond het huis. Marcel was rustig, groot en slim, waardoor hij er altijd bij werd gehaald als er ergens iets mis ging. Verschrikt keek Marcel op toen ik zijn naam schreeuwde. Hij liet de hamer vallen waarmee hij net een losse plank probeerde vast te spijkeren.

‘Kom snel, er is iets gebeurd in het kookhuis,’ riep ik, en zonder iets te vragen snelde hij naar buiten en rende met de huilende slavin naar het kookhuis toe.

Later op de avond klonk er een treurig gezang over onze plantage. De slaven begroeven de jonge slaaf die was overleden toen hij in de pers terecht was gekomen. Men had nog geprobeerd hem te redden door de arm waarmee hij vast was komen te zitten af te kappen. Hij was helaas doodgebloed. Mijn vader zat met een nors gezicht achter zijn bureau. Hij zat te berekenen hoeveel verlies hij had geleden met het overlijden van deze slaaf. Het was een jonge sterke slaaf geweest die veel geld waard was. Mopperend zei hij dat hij deze slaaf niet kon missen in het kookhuis en nu genoodzaakt was een nieuwe sterke jonge slaaf te kopen. Dit zou hem onnodig geld gaan kosten. Ik had een raar gevoel in mijn maag en verweet mijn vader dat hij blijkbaar totaal geen medelijden had met de overleden slaaf.

De volgende ochtend ging mijn vader al vroeg naar de slavenmarkt en ik mocht voor de verandering een keer met hem mee. Volgens mijn moeder was het belangrijk dat ik af en toe mijn gezicht eens liet zien in de stad. Zo konden eventuele onbekende huwelijkskandidaten geattendeerd worden op mijn bestaan. Ook al dwongen mijn ouders mij nergens toe, ze zouden toch graag zien dat ik werd voorzien van een echtgenoot.

Het was nog lekker koel en ik genoot van deze onverwachte reis naar de stad Paramaribo. Zo vaak kwam ik niet van de plantage af. Met onze boot voeren we

over de Surinamerivier. We zaten onder de beschutting van het doek dat over onze boot was gespannen.

We kwamen aan in Paramaribo en lieten onze boot achter aan de oever van de rivier. We besloten te gaan lopen, aangezien we behoorlijk stijf waren van het lange zitten in de boot. We liepen over Waterkant, een lange straat die naar het plein leidde waar de slaven werden geveild. We kwamen langs Fort Zeelandia, een stenen vijfhoekig gebouw dat een vreemd contrast vormde met de andere houten gebouwen. Mijn vader vertelde trots dat dit gebouwd was door Nederlanders. Ik was als klein meisje weleens in Paramaribo geweest. Toen werd ik aan de hand van mijn moeder door de stad geloodst zonder echt te zien wat ik nu zag. De mooie grote houten huizen fascineerden mij en ik dacht bij mezelf hoe fijn het zou zijn om in Paramaribo te wonen. Een stad waar het bruiste van leven, wat een stuk interessanter leek dan de saaie beslommeringen bij ons op de plantage.

Het was druk in de stad. Overal zag je rijke kooplieden die zich verzamelden rond het plein waar de 'koopwaar' tentoon werd gesteld. Die bestond deze dag uit zogenaamde 'zoutwaterslaven'. Dit waren slaven die regelrecht uit Afrika kwamen en niet zoals de 'zoetwaterslaven' op een plantage waren geboren. Mijn vader vertelde dat de slaven na hun lange reis enkele dagen hadden gerust. Ze hadden wat beter voedsel gekregen om er gezonder uit te zien. Daarna werden ze netjes opgepoetst. Na een zorgvuldige controle door de kooplieden werden ze bij goedkeuring gekocht en meegenomen naar de plantages. Het gebeurde bijna nooit dat mijn vader mij vertelde hoe de slavenhandel in elkaar zat. Ik vond de termen opgepoetst en goedgekeurd maar gek klinken. Ik vond het wel fijn dat mijn vader mij dingen vertelde die normaal alleen mijn broers aangingen. Ik voelde me een beetje belangrijk.

Ik hoorde geschreeuw en zag dat een vrouw zich vast klampte aan een jong meisje. Het meisje gilde in een taal die ik niet verstond, terwijl een koopman probeerde om haar uit de armen van de huilende vrouw te trekken. Ik vermoedde dat de vrouw de moeder van het meisje was en het kind nu los van haar werd verkocht. Het was normaal dat families uit elkaar werden getrokken en naar verschillende plantages werden gebracht. Weer voelde ik het rare gevoel in mijn maag bij het zien van dit drama. Het scheen op niemand anders enige indruk te maken. Ik probeerde mij voor te stellen hoe het zou voelen als mij zo iets zou overkomen en ik werd weggetrokken bij de mensen waar ik van hield. Het was onmogelijk om te proberen te voelen hoe dit zou voelen.

Mijn vader baande zich een weg door de menigte en trok mij aan mijn pols met zich mee. Uiteindelijk stonden we vlak voor het platform waar de slaven tentoon werden gesteld en bestudeerde mijn vader de handelswaar.

Mijn oog viel op een jonge slaaf die met een vurige blik in zijn ogen verwilderd de menigte in keek. Hij rukte aan zijn kettingen en werkte niet mee toen een